

[Nathalie Lind.]

vokatrådet? Rådet kan internt udøve disciplin, men det kan ikke drive selvstændig efterforskningsvirksomhed.

For det andet: vigtigere end dette må det være at sikre, at begge parter er repræsenteret ved en advokat, og her tænker jeg specielt på ejendomshandler, hvor vi ved der sker mange former for udnyttelse. Ministeren ved fuldt så vel som jeg, hvordan forholdene er i Jylland. Her er det sælgers sagførere, som skriver papirerne, og så har man en meta-regel, det vil sige en delingsregel om, at salæret deles mellem sælgers og købers sagfører. På den måde kan en køber uden yderligere udgift få sin egen sagfører med.

Øst for Store Bælt er det anderledes. Der er det købers sagfører, der skriver. Vil sælger have sagfører med, skal han selv betale ekstra. Jeg finder, at denne gode jyske lov burde være gældende i hele Danmark, og at størrelsen af advokaternes salærer så måtte være et takstspørgsmål, som blev vurderet af monopoltilsynet.

Spørgsmålet om øget beredskab, øget samarbejde mellem myndighederne og uddannelse af politi kan jeg være enig i. Jeg finder det uhyre vigtigt, at ordningen bliver landsdækkende. I hvilken udstrækning det af den grund bliver nødvendigt at udvide politiet, er det ikke muligt på stående fod at vurdere. Det må vi tage stilling til, når vi ser ministerens forslag herom. Men mit parti er indstillet på, at vi skal sætte ind over for den økonomiske kriminalitet.

Boligministeren har nævnt, at der skal ske ændringer i lejeloven, og den vil jeg gerne også trække frem. Burde man ikke overveje, om den ret, som udlejere og boligselskaber har til at forlange, at alene de af dem antagne håndværkere f. eks. ved fraflytning skal udføre reparationerne, skal opretholdes? Rapporten viser, at dette monopol kan misbruges. Jeg synes også, at man, hvis ulovlig lejeforhøjelse f. eks. er konstateret af domstolene i første instans, bør overveje at give domstolen mulighed for at bestemme, at den ulovligt forhøjede leje under resten af sagens forløb skal deponeres i stedet for som nu fortsat at skulle betales til udlejeren.

Og så til selve hovedspørgsmålet om en ændring af straffeloven, hvor rigsadvokaten som bekendt er negativ, og hvor ministeren

i sin redegørelse „finder rigsadvokatens betænkeligheder ganske tungtvejende.“

Hr. Orla Møller pegede på, at man er inde på at ville tage hensyn til de synspunkter, der er kommet frem her, og det glæder mig. Jeg ser, at statsministeren også har gjort det, og måske kan vi om lidt høre, at justitsministeren også vil dreje sin opfattelse lidt. Von Eyben siger, at lovgivningsmagten skylder os at tage stilling til, hvad man vil acceptere, og hvad man vil stemple som strafværdigt, og peger på, at den lovgivningsteknik, der kan anvendes, kan bestå i, at folketinget enten i selve lovforslaget eller i dets bemærkninger trækker nogle typetilfælde frem, som man vil ramme, men at man ikke spærrer vejen for en videre udvikling. Jeg tror ikke mindst det sidste er vigtigt. Jeg personlig skal villigt indrømme, at jeg ikke foreløbig glemmer statsadvokat Grells bemærkninger i indledningen til hans redegørelse om, at det er folketingets og myndighedernes enfold, som giver bagmændene mulighed for at virke.

Jeg hæfter mig ved, at der i bagmandsrapporten er nogle bemærkninger — og jeg er her ikke så langt fra de tidligere talere — om mennesker, som groft tilsidesætter anstændige forretningsmetoder ved systematisk at skaffe sig økonomisk fordel på andres bekostning eller opnå fortjenester, der ellers havde været uopnåelige. Hvis man hertil føjede ordene „direkte eller gennem mellemmand“, ville man have et fingerpeg om, hvilken vej mit parti forestiller sig man kunne gå. En sådan bestemmelse ledsaget af eksempler ville kunne føre til, at der kom en fast retspraksis. Vi kender konkurrencelovens bestemmelser om, at god forretningskik skal overholdes, og ved, at der er vokset en praksis op her. Jeg må også nævne, at von Eyben i sin kronik peger på straffelovens § 104, hvor vi har en bestemmelse om, at i tilfælde af krig eller truende besættelse af en fjendtlig magt kan man straffe den, som på utilbørlig måde direkte eller gennem mellemmand i erhvervsmæssig henseende samarbejder med den fjendtlige magt.

Jeg er således langt mere enig med von Eyben end med rigsadvokaten. Vi må ikke i den grad stivne i juridisk tankegang, at vi ikke er parat til at lovgive ud fra den viden, vi har om, hvad der faktisk går for sig i